

Generale repetitie

Achter elke rouwadvertentie gaat een verhaal schuil. **Mickelle Haest** tekent wekelijks de ervaringen op van een Amsterdamse uitvaartverzorgster.

In het centrum wacht ik in de hal van een smaakvol appartementencomplex op de lift. Een meneer van 68 jaar is op vijfhoog overleden. De lift komt maar niet, dan valt mijn oog op een briefje: defect. "Oh jee," denk ik. De familie heeft al laten weten dat ze de man niet thuis willen opbaren. De vele treden die ik nu neem, zullen de dragers straks moeten nemen om de overleden meneer naar beneden te krijgen.

In de woonkamer tref ik de echtgenote en haar drie zonen. Berusting overheerst. "We hebben lang hoop gehad," zegt een van de zoons. "Maar hij heeft het niet kunnen winnen. Een complicatie werd hem noodlottig. Zijn nieren konden de medicijnen niet meer aan." De oudste zoon slaat zijn arm om zijn moeder. "We willen dat hij gecremeerd wordt op de mooiste locatie."

"We willen dat de uitvaart prachtig wordt en vlekkeloos verloopt." De echtgenote kijkt mij recht in de ogen. Het is helder: deze mensen gaan voor perfectie. Om mij heen is alles volmaakt. Oud antiek is met nieuw design gecombineerd. De fotograaf van *Elle Wonen* kan hier direct beginnen.

Het kistenboek gaat van hand tot hand. Uiteindelijk valt de keuze op een milieubewuste kist. "Maar die knoppen willen we niet, die zijn echt ontzettend lelijk." De bijbehorende schroeven zijn bolvormig. "Kunnen die er niet af?" Ze kijken me vragend aan. "De kist moet gesloten worden en daar zijn knoppen voor nodig. Ik kan wel schroeven aanleveren. Die zie je vrijwel niet," reageer ik.

"Wat voor schroeven?"

Ik leg uit dat ik speciale verchromde schroeven heb.

"We willen graag mooie muziek. Ik wil deze symfonie," gaat de echtge-

note over op het volgende gedeelte. Ze staat op, pakt een cd en stopt hem in de cd-speler. Geen *Angels*, *Tears in heaven* of *Time to say goodbye*. Muziek die ik nog nooit heb gehoord schalt door de kamer. Ongelooflijk mooi. In stilte lopen tranen over hun gezichten. Ik ben slechts toeschouwer. Aan het einde van het stuk staat de zoon op. "Ik wil dat de kist exact op dit punt daalt," zegt hij terwijl hij de cd opnieuw start.

"Weet u wat? Ik vind dat we een generale repetitie moeten houden," zegt de andere zoon.

"Een generale repetitie? Dat is echt ondenkbaar. De meeste locaties zijn vrijwel fulltime geboekt."

Met een 'We vertrouwen op u' en een ferme handdruk nemen ze niet veel later afscheid van me.

Op de dag van de uitvaart is het met drie uitvaarten achter elkaar razend druk. Als ik het parkeerterrein oprijd, krijg ik buikpijn. Ik ben de schroeven vergeten. In het rommelhok van het uitvaartcentrum vind ik alleen standaard exemplaren. Ik neem de oudste zoon apart en speel direct open kaart. "Het is of de knoppen of dit." Ik vouw mijn hand open. "De knoppen kunnen niet, dan wordt mijn moeder gek." "Maar we moeten gaan sluiten." In duidelijke taal uit hij zijn onvrede. Met een schroevendraaier draai ik even later de kist dicht. Opgelucht ben ik als het zonder generale repetitie lukt om de kist precies op het juiste moment te laten dalen. De afscheidsbijeenkomst wordt prachtig afgesloten. Maar die schroeven blijven knagen.

'Die knoppen kunnen niet. Dan wordt mijn moeder helemaal gek'